

staaende Fare for. Man skal for det Første huse paa, at der skal lang Tid til, inden et Lands Smørproduktion kan udvikle sig saaledes, som den har gjort det her i Landet, og, hvis vi ikke havde haft Videnskabsmænd, der med en overordentlig Grad af Interesse havde kastet sig over Produktionen af Smør og veiledet Landmændene i denne Retning, saa havde vi næppe nogenstunde naaet saa vidt, som vi nu ere. Det er ikke sikkert, at de have saadanne Mænd i England, hos hvem de kunne søge Veiledning, men sikkert er det i alt Fald, at det nu kun er yderst saa engelske Landbrugere, som forstaa sig paa Smørproduktionen. Der hører Tid til, inden de blive i Stand til at faae deres Besætning indrettet efter Smørproduktion og selv lære denne, og der hører desuden ogsaa Kapital dertil. For det Første vil der nemlig gaa nogen Tid, hvor deres Eiendomme under denne Omkifstning ikke give nogen Indtægt, og dernæst skulle de jo ogsaa have anlagt baade Enkelt- og Andelsmeierier, hvad jo ogsaa koster Penge. Desuden er der ogsaa en anden Eiendommelighed ved det engelske Landbrug. De allerfleste Landbrug ere forpagtede paa kortere Tid, endogsaa paa enkelte Aaremaal, og for saadanne Forpagtere vilde det være i overordentlig Grad betænkeligt at indlade sig paa den Spekulation at forandre den nuværende Bedrift, hvorved de producere første Klasse's Kjød til høie Priser, til Smørproduktion, som de endnu ikke vide, hvad der kan komme ud af. Jeg tror derfor, at den Fare, som det ærede Medlem vilde stille op, og som han anførte som Argument for, at Smørproduktionen her til Lands ikke var værd at tillægge nogen egentlig Betydning, ikke er til Stede, og jeg tror, at vi kunne være trygge endnu i mange Aar i den Henseende. Naar det ærede Medlem endvidere anførte, at Faren for Forsalfkninger af Smør laa ved Andelsmeierierne og ikke ved Kunstsmørfabrikterne, saa er det en tænkt Fare; thi endnu har der ikke viist sig nogen Forsalfkning fra noget Andelsmeieri, medens den derimod har viist sig ved Kunstsmørfabrikterne. Den anden Fare er kun tænkt. Det ærede Medlem mener, at man skulde staae Bevis for, at der var fket Forsalfkning ved Kunstsmørfabrikterne, eller at der var nogen virkelig Fare for, at det kunde ske i England.

Er den Skade, som Kunstsmørfabrikterne kunne gjøre i England, en tænkt Fare — hvad det jo forøvrigt ikke er, efterom man har et alvorligt Fingerpeg i den Henseende i Hol- land — saa er det Andet virkelig en tænkt Fare, thi der er endnu ikke viist nogen Tændens fra Andelsmeieriernes Side til Forsalfkning af deres Varer. Men jeg er enig i, at man maa indrette en saa sikker og paa- lidelig Kontrol, som det er muligt, for at forsikre sig mod Forsalfkninger baade fra Andels- og Fællesmeierierne, men fornemlig fra Kunstsmørfabrikterne. Hvis denne Lov ikke føres igjennem, og vi komme til at staa fuldstændig frit, vil der jo opstaa Kunstsmørfabrikker her i Landet i overordentlig stort Tal, saa vil enhver Spekulant kaste sig over det, thi det er jo en udmærket Forretning, idet de faae deres Varer betalte langt over den Pris, som de virkelig staa dem i. Jeg skal slutte med at sige, at jeg haaber, at man ved den fremtidige Overveielse af denne Sag vil komme til den Erkjendelse, at ligesaa godt som jeg haaber og tror at, § 7 i Loven vil gaa igjennem uforandret (Uforbydelse), ligesaa godt haaber jeg ogsaa, at man skulde komme til den Erkjendelse, at § 6 kan gaa igjennem uforandret, og det er mit Haab, at det skal vise sig, at det virkelig er ligesaa meget, ja fuldt saa meget i Kunstsmørforbrugernes Interesse, som det er i Landbrugernes. Det er i Begges Interesse, og det er ikke mindst i Forbrugernes Interesse, at de ere sikrede mod Forsalfkning af det, de kjøbe, at de vide, hvad det er, og ikke betale det over den Pris, som det virkelig er værd.

Formanden (Høgsbro): Der er endnu 12 Talere indtegnede, og jeg skal derfor slutte for i Dag.

Næste Møde holdes paa Mandag, og Dagsordenen er da:

Fortsættelse af anden Behandling af:

Forslag til Lov om Kunstsmør.

Mødet hævet Kl. 4. 55.